

เกดบولي พีเม็วเดนไท

b ตึกรุ่นใหม่จำนวนมากอาจจะไม่ค่อยคุ้นหู นักกับคำว่า “คราม” หรือบางคนอาจจะรู้จัก ในลักษณะของผงสีน้ำเงินที่ใช้เล่นอย่างน้ำซัก ร่วมกับผ้าขาวที่เริ่มหมองให้ดูขาวสดใสยิ่งขึ้น ซึ่งสังเกตแล้วจะค่อนข้างๆ หลุดไปเมื่อผ้าถูกซักไปเรื่อยๆ จะมีโครงสร้างคืนที่รู้ว่าผงความดังกล่าวกับสี ครามจากธรรมชาติ เป็นคนละตัวกัน “ผงคราม” เป็นสารสังเคราะห์ที่ชื่อว่า Ultra harihe blue ไม่ใช่ สีครามจากธรรมชาติ เพราะหากำไรใช้สีครามจาก ธรรมชาติเปียกอมแล้ว สีจะจะติดเนื้อผ้าไปตลอด และจะค่อยซึมไปตามกาลเวลา เรียกว่า “ว่าจนผ้าพัง หรือขาดกันไปข้างหนึ่ง” สีครามธรรมชาติตามาจากพืช

หากันบดอย่างหลังไปกว่า 2,000 ปีที่ผ่านมา มนุษย์ได้เริ่มรู้จักการทำสีครามจากธรรมชาติ โดยนำพืช ได้แก่ คราม เปือก และช้อม ซึ่งจะมีรูปร่างหน้าตาและเชื้อท้องถิ่นแตกต่างกันไปตามภูมิภาคต่างๆ เช่น ครามเตา ครามแดง ครามน้ำ ยอมเมืองฯลฯ ทั้งนี้ “ตันคราม” กับ “ตันช้อม” ที่นำมาทำสี ครามเป็นหันนั้นคันลงชนิด คนละตระกูลกัน ส่วน “ช้อม” ที่คุ้นเคยจะมาจาก “หม้อช้อม” หรือ “ม่อช้อม” แล้วอยู่ในน้ำเงินของฝากาเลืองขึ้นจากจังหวัดแพร่นั่นเอง

ช้อม เป็นไม้ล้มลุก ออยในตระกูล Acanthaceae ซึ่งเป็นพืชที่มีใบเป็นคู่อยู่ตรงกันข้าม กัน เมื่อใบขนาดใหญ่เต็มที่จะมีขนาดเท่ากับผ้ามือ ของผู้ใหญ่ ตัวอย่างของพืชร่วมตระกูล ได้แก่ พื้กเหลา ใจจร พญาวย ทองพันชั่งฯลฯ จะเดิบโตได้ดีในที่ที่มีแสงรำไร มีความชื้นซึ่งสูง

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ชาวบ้านทุกห้องถิ่น จะทำหัตถกรรมใช้เองในครัวเรือน เช่น งานห่อผ้า เพื่อนำมาเป็นเครื่องนุ่งห่ม ทำผ้าห่ม เป็นต้น และด้วยการทำผ้าเพื่อนำมาเป็นเครื่องนุ่งห่มนี้เอง ชาวบ้านจึงเกิดภูมิปัญญาห้องถิ่นที่นี่ที่นั่น คือการ ยอมผ้าสีคราม ตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมสีครามจนถึง การก่อหม้อนิล (หม้อยอมคราม) และมีความเชื่อ ครามมีผีสิง เพราะผู้ที่จะทำหม้อนิลจะต้องให้ความรักและดูแลใส่ใจเป็นอย่างดี เช่น ต้องค่อยสังเกตว่า ครามทิ่มหัวด่างแล้วหรือยัง หากหัวแล้วผู้ทำจะต้องรีบเดินเข้าด่างในหม้อนิล หากผู้ทำขาดความอาใจใส่ จะเกิดปราภูรณ์การณ์ที่เรียกว่า “หม้อนิลหนี”

นั้นเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง ที่แม่ว่าจะ เป็นเฝ้าครูที่เชี่ยวชาญในการก่อหม้อครามเพียงใด อาจจะประสบได้ นั่นคือ ปรากฏการณ์ของหม้อนิลที่ เวลาใช้ช้อมผ้าอยู่โดยปกติเกิดเสียไปอย่างร้ายแรง รวดเร็ว และเมื่อช้อมแล้วสีไม่ติดผ้าโดยไม่รู้สาเหตุ

หลังจากนั้นเมื่อทั้งไว้สังกะยะหนึ่ง จึงเกี้ย ย้อมผ้าได้อีกครั้ง แต่บางครั้งก็ไม่สามารถจะใช้ช้อม ผ้าได้อีกจนต้องคว้าหม้อทิ้งและก่อหม้อครามใหม่ ซึ่งคงในสมัยโบราณสันนิษฐานว่าจะเป็นเพราะ

กรุงเทพธุรกิจ

วันพุธที่สุดที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545

ปีที่ 15 ฉบับที่ 4893 (387)

หน้าที่ ๑๒

ภูมิปัญญาไทย

ทำสีครามธรรมชาติ

ผีหม้อนิลหายไป ดังลักษณะของผีที่สามารถหายไป หรือกลับมาได้อย่างไรร่องรอย หลักวิทย์ผสมภูมิปัญญาห้องถิ่น

อาจารย์อนุรัตน์ สายหอง คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สถาบันราชภัฏสกลนคร ผู้ดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดความรู้ภูมิปัญญา ไทยย้อมด้านสังกะ” ร่วมกับกลุ่มนักวิจัยภูมิปัญญา ไทยย้อม สำนักหอวัง จังหวัดนครพนม โดยการสนับสนุนทุนวิจัยจากโครงการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อชุมชน และการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้จัด

ทำการบ้านการผลิตสีครามจากภูมิปัญญาห้องถิ่น ให้เป็นระบบที่สามารถตรวจสอบและได้ผลผลิต หรือสีครามสำหรับย้อมผ้าได้ແเนื่องจากชื้น

โดยใช้หลักทางวิทยาศาสตร์และระบบรวมภูมิปัญญาห้องถิ่น ในการทำสีครามของผู้เชี่ยวชาญ (แม่ครู) จากแหล่งผลิตผ้าย้อมสีครามที่สำคัญในภาคอีสาน ซึ่งการทำสีครามส่วนใหญ่จะผลิตจากเนื้อครามเหลว โดยมีขั้นตอนการผลิต 2 ขั้น คือ การเตรียมเนื้อคราม และการเตรียมสีคราม (การก่อหม้อนิล)

ทั้งนี้การเตรียมเนื้อครามจะได้จากการหัตถกรรม ด้วยกระบวนการหดลายขั้นตอน เริ่มจากการปลูกต้นคราม แซ่บคุณภาพ กวนและตัดตอกอนเนื้อครามและย้อมสีผ้าย้อม ทุกขั้นตอนล้วนต้องใช้เวลา ใช้ความรู้ และความชำนาญสูง จึงสามารถทำได้ดังเช่น ขั้นตอนการเชี่ยวคราม ซึ่งครามเป็นไม้พุ่มอายุประมาณ 2-3 ปี เมื่อต้นครามแก่อายุ 3-4 เดือน หรือสังเกตจากสีน้ำเงินที่หยดได้ต้นตอนเข้าตู้รุ้ว

(เมืองศานติ)

ผู้ทำคร�ควรจะเก็บใบครามหักกิ้งตอนเช้า
ขณะใบยังสด นำมาวานนี้ดเป็นฟ่อนเรียงลงภาชนะ
เก็บต่ำม เดินมาห้องไปพอท่าม หับด้วยวัตถุหนักเช่น
10 ชั่วโมง จึงกลับใบครามข้างล่างเข้าห้องบน และ
อีก 8 ชั่วโมง

หลังจากการแข่บิ่นคราม 18 ชั่วโมง แยกกากใบ
ครามออกได้น้ำครามสีเหลืองแรมเขียว มีฟองสีขาว
เดิมญี่ปุ่นขาว (ไข้ปูนกินหมาก) ประมาณ 10 กรัม
ต่อน้ำคราม 1 ลิตร หรือติดทิ่ลน้อยพร้อมสังเกตสี
และฟอง จนกระทั่งฟองเป็นสีน้ำเงินข้มจึงหยุดเติม
ทำการกวนน้ำคราม จนสังเกตเห็นสีของน้ำ
ครามเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน ฟองสีน้ำเงินยุบ
ตัวอย่างรวดเร็วจึงหยุดการ กวนคราม
อาจใช้มือกวน หรือไม่ไฝسانกระเทกน้ำ
คราม หรือปั่นในถังซักผ้า หลังจากนั้นพัก
น้ำครามไว้ 1 คืน จึงแยกของเหลวใส่ขันบน
ทึ่งเก็บตะกอนครามสีน้ำเงินข้นล่างไว้

เตรียมสีครามต่อไป

การเตรียมสีคราม หรือการก่อหม้อนิล
(เป็นภาษาห้องถิ่น หมายถึง หม้อบ่มคราม)
ให้อยู่ในสภาพให้ย้อม วัตถุติดในการก่อหม้อนิล
ประกอบด้วย เนื้อคราม น้ำขี้เก้า และปูนขาว ผสม
กันในสัดส่วนเพื่อเหมาะสม หากใช้เครื่องมือวัดความ
เป็นกรดเป็นด่าง จะพบว่า น้ำย้อมรึเมรร์มีความ
เป็นด่างสูงประมาณ 12.5-13.0 และลดลงอย่างช้าๆ
ทุกวัน ใช้เวลาประมาณ 20 วัน นำย้อมจะมีความ
เป็นด่างประมาณ 10.00-10.50 เป็นน้ำย้อมที่มีสี
ครามพร้อมย้อม

ดังนั้น หากเติมน้ำ เช่น เนื้อมะขามเปรี้ยว
ผลมะพีองทุบ หรือน้ำส้มสายชู ลงไปในน้ำย้อมหลัง
ก่อหม้อจะทำให้ความเป็นด่างลดลงเร็ว ได้น้ำย้อม
พร้อมย้อมเร็วกว่า 20 วัน

การย้อมสีคราม ผ้าที่ย้อมติดสีครามได้ดี
ที่สุดคือ ผ้าฝ้ายที่เปียกน้ำ การเตรียมเส้นฝ้ายก่อน
ย้อมจึงต้องยาฝ้ายกับน้ำให้เปียกทั่ว บิดให้มากด
จุ่มลงในหม้อน้ำย้อม กำฝ้ายให้แน่นแล้วคลายเมื่อ
ໄลเรียงไปเรื่อยๆ รอบวงของฝ้ายใช้เวลาบ่ม
ประมาณ 10-15 นาที หรือสังเกตสีของน้ำย้อมจะใส
ขึ้น สีเหลืองจากลง สีเขียวเข้มขึ้น จึงหยุดบ่ม
บิดฝ้ายที่ย้อมแล้วให้หมาดและกระตุกให้เรียงเส้น
1-2 นาที จึงเก็บไว้ในภาชนะปิดหรือห่อไว้ด้วย
พลาสติก ละลายเนื้อคราม 50 กรัม ในน้ำขี้เก้าพอ
ประมาณให้เนื้อครามเหลว เทผสมในหม้อน้ำย้อม
เดิม กระบวนการ 2-3 ครั้ง พักไว้ในน้ำอุ่นกว่า 6 ชั่วโมง
นำฝ้ายย้อมแล้วที่เก็บในภาชนะปิดลงย้อมอีกครั้ง
และทำเช่นเดิม ย้อมช้ำจันได้สีเข้มตามความต้องการ
แก้ปัญหา “หม้อนิลหนี”

จากการศึกษาสั้นเนี่ยฐานว่า น่าจะเกิด¹
จากความไม่สมดุลในเชิงเคมีของวัตถุติดบ
ต่างๆ ในหม้อนิล จำเป็นต้องให้เวลาใน
การอุ่นให้สารต่างๆ เกิดสมดุล จึงจะสามารถ
เกิดสีสำหรับย้อมผ้าได้

ทั้งการสำรำภูมิบัญญัติในการก่อหม้อ
นิลของผู้เชี่ยวชาญในภาคอีสานตอนเหนือและ
ตอนใต้ได้แก่
แม่ครูคล้าย สิทธิ
แม่ครูเบียน ภูมิสุข
แม่ครูทีตา จันทร์
เพ็งเพ็ญ และแม่
ครูนา แก้วฝ้าย พบ
ว่า การเติมสารที่เริ่ง
การเกิดสี เช่น กรด
มดแดง น้ำชารว้าข้าว
หมักเนื้ยวัวฯ ฯ ฯ
ทำให้เกิดสีครามได้
อย่างรวดเร็ว (หม้อนิลมา)
แต่ก็จะส่ง
ผลให้สีครามหายไป

อย่างรวดเร็ว (หม้อนิลหนี) เช่นกัน

สำหรับการย้อมสีครามธรรมชาติ จึงเป็นทั้ง
ศาสตร์และศิลป์ที่คนโบราณได้กระทำและสืบทอด
กันมาจนถึงปัจจุบัน ต้องใช้เวลานานนับเดือน
ขันตอนที่ซับซ้อน ความชำนาญของผู้มีลิต ต้อง²
เชี่ยวญกับความยากลำบากเพื่อควบคุมให้เกิดสีคราม
ทุกครั้งสำหรับการย้อม

เรียบเรียงโดย :

● สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ●

